

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)

Judecătorul: A. Ciubotaru,

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău

Judecători: L. Bulgac, G. Dașcevici, S. Gîrbu,

Î N C H E I E R E

13 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,

judecătorul

judecători

Dumitru Visternicean,

Nicolae Craiu,

Luiza Gafton,

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Barbalat Eugeniu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Barbalat Eugeniu
împotriva Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat
Registru” (actualmente Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”), cu privire la
încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017,

C O N S T A T Ă :

La 17 octombrie 2016, Barbalat Eugeniu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat Registru” (actualmente Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”) (în continuare Î.S. CRIS „Registru”), cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 16 octombrie 2013 a fost admisă parțial cererea sa de chemare în judecată împotriva Î.S. CRIS „Registru” cu privire la încasarea salariului, indemnizației de concediere, salariul mediu lunar pentru a doua lună după concediere, compensării concediului nefolosit, ajutor material anual și încasarea prejudiciului moral. A fost încasat de la Î.S. CRIS „Registru” în beneficiul lui Barbalat Eugeniu salariul neachitat în perioada 22 februarie 2011 –

07 iunie 2011 în mărime de 9127,57 lei, indemnizație de eliberare necalculată în mărime de 5118,08 lei, salariul mediu lunar pentru a doua lună după concediere în mărime de 2938,70 lei, compensarea necalculată pentru concediul de odihnă nefolosit pentru perioada din momentul pronunțării hotărârii judecătorești (28 decembrie 2010) privind restabilirea în funcție, până la momentul concedierii repetate (07 iunie 2011) în mărime de 1944,99 lei, compensarea necalculată pentru concediul de odihnă nefolosit pentru perioada absenței forțate de la lucru din 24 noiembrie 2008 până la 28 decembrie 2010 în mărime de 12696,75 lei, ajutor material anual neacordat pentru anul 2009 (3750 lei) și pentru anul 2010 (3750 lei), în total în mărime de 7500 lei, penalitatea în mărime de 31775,46 lei și prejudiciul moral în mărime de 2000 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2015 a fost admis apelul declarat de Î.S. CRIS „Registru” și casată hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 16 octombrie 2013, fiind pronunțată o hotărâre nouă, prin care acțiunea a fost respinsă integral ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 01 iulie 2015, a fost casată decizia Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2015 și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 16 octombrie 2013, prin care s-a dispus încasarea de la Î.S. CRIS „Registru” în beneficiul reclamantului a plăților salariale convenite și compensația (penalitatea) pentru reținerea plăților respective (în baza art. 330 alin. (2) Codul Muncii) pe care reclamantul deja le-a primit.

Reclamantul precizează că, din data adoptării hotărârii de către instanța de fond (16 octombrie 2013) și până la emiterea deciziei irevocabile de către Curtea Supremă de Justiție (01 iulie 2015) au trecut 590 zile, fapt care a adus la creșterea cu 23 202, 37 lei (59% din suma datoriei de 39 326, 06 lei) a sancțiunii pentru întârzierea achitărilor.

Barbalat Eugeniu menționează că, Î.S. CRIS „Registru” a refuzat soluționarea litigiului pe calea extrajudiciară, astfel fiind nevoit să se adreseze în instanța de judecată.

Reclamantul solicită încasarea de la Î.S. CRIS „Registru” în beneficiul său a diferenței mărimii penalității în sumă de 23202,37 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 07 aprilie 2017, cererea de chemare în judecată înaintată de Barbalat Eugeniu a fost respinsă ca neîntemeiată.

În susținerea soluției date, instanța de fond a concluzionat că în speța data nu a fost dovedită vina Î.S. „CRIS „Registru” ca condiție obligatorie pentru angajarea răspunderii angajatorului, astfel cerințele invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată nu se încadrează în prevederile legii, acestea fiind neîntemeiate.

La 05 mai 2017 Barbalat Eugeniu a declarat apel nemotivat, iar ulterior în cadrul ședinței de judecată din 21 septembrie 2017 a depus cerere de apel motivată împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 07 aprilie 2017, solicitând casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă admiterea cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017 s-a respins apelul declarat de Barbalat Eugeniu, și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 07 aprilie 2017 (f.d.62).

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 03 martie 2018, Barbalat Eugeniu a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 07 aprilie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care, să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

În susținerea recursului recurentul a indicat, că hotărârea instanței de fond și decizia instanței de apel urmează a fi casate deoarece au fost emise cu aplicarea incorectă a normelor de drept material și procedural și încălcarea principiului unui proces echitabil.

La 27 aprilie 2018 IP „Agenția Servicii Publice” a depus referință la cererea de recurs declarată de Barbalat Eugeniu, în care a indicat că instanțele ierarhic inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat, apreciat corect probele prezentate și au emis o hotărâre și respectiv decizie legală, iar cererea de recurs o consideră inadmisibilă și care urmează a fi respinsă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC (în redacția de până la 01 iunie 2018) recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Barbalat Eugeniu în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC (în redacția de până la 01 iunie 2018), se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care

trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea a altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens Completul reține, că sarcina instanței de recurs la aceasta etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justice și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile Delcourt contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și Erfar-Avef contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc

scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea Hansen contra Norvegiei din 2 octombrie 2014), iar în concepția CEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea Nersesyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Barbalat Eugeniu, este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziilor instanței de apel, i-ar alegațiile invocate în recurs nu indică încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei pentru declararea recursului admisibil.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Barbalat Eugeniu, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE :

Recursul, declarat de către Barbalat Eugeniu, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Visternicean

judecători

Nicolae Craiu

Luiza Gafton